

Arrest

nr. 217 769 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 12 juli 2018 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 juli 2018 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België.

1.2 Op 12 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.3 Op 12 juli 2018 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.4 Na consultatie van EUODAC op 13 juli 2018 blijkt dat van de verzoekende partij op 3 januari 2016 in Nederland vingerafdrukken waren genomen. Op 17 juli 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening). Op 30 juli 2018 willigen de Nederlandse autoriteiten dit verzoek in, doch op grond van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Zij wijzen erop dat de verzoekende partij op basis van gezinshereniging met haar zus naar Nederland is gereisd en dat haar op 16 januari 2016 ambtshalve een afgeleide verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd werd verleend, met ingang van 16 december 2015, geldig tot 16 december 2020. Zij stellen dat, nu de verzoekende partij geen asiëlprocedure heeft doorlopen in Nederland en geen asiëlaanvraag heeft ingediend in België, de Terugkeerrichtlijn van toepassing is.

1.5 Op 2 augustus 2018 verklaart de verzoekende partij dat zij zo snel mogelijk naar Nederland wenst terug te keren.

1.6 Op 8 augustus 2018 wordt de tweede bestreden beslissing ingetrokken.

1.7 Op 9 augustus 2018 wordt de verzoekende partij overgedragen aan Nederland.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 7 februari 2019.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Uit de informatie die de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2019 overmaakte naar aanleiding van de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de partijen ter terechtzitting van 7 februari 2019 worden opgeroepen, blijkt dat de tweede bestreden beslissing werd ingetrokken. In de bijgevoegde interne nota van 8 augustus 2018 wordt het volgende gesteld:

"(...) Via deze weg trek ik, K(...) C(...) attaché voor bureau C-sefor, de bijlage 13 sexies van 12.07.2018 in." (...)"

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij, nadat hij de voormelde informatie heeft kunnen inkijken, dat de verzoekende partij met betrekking tot de bestreden bijlage 13sexies geen belang heeft.

Ten gevolge van de intrekking van de tweede bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken is het beroep zonder voorwerp geworden, zodat het moet worden verworpen.

3.2.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De

Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

3.2.2 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast met betrekking tot de overige onderdelen van de eerste bestreden beslissing.

3.2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.2.2 Ter terechtzitting van 7 februari 2019 wijst de waarnemend voorzitter erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2019 aan de Raad meedeelde dat de verzoekende partij op 9 augustus 2018 werd overgedragen aan Nederland, zoals ook blijkt uit het verslag van overdracht opgesteld door commissaris B. F. van politiezone Grens. Zij stelt de vraag naar het belang bij de eerste bestreden beslissing. De advocaat van de verzoekende partij bevestigt dat de verzoekende partij werd overgedragen en geeft aan geen belang te hebben. De verwerende partij sluit zich aan bij de vaststelling dat er geen belang is.

De Raad stelt vast dat de partijen de overdracht van de verzoekende partij naar Nederland niet betwisten. Weliswaar blijkt niet dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing de intentie had de verzoekende partij over te dragen aan Nederland (in plaats van haar terug te leiden naar haar land van herkomst). De Raad moet zich – gelet op wat volgt – ook niet verder uitspreken over de vraag of een bijlage 13septies *überhaupt* verenigbaar is met het opstarten van een overnameprocedure in het kader van de Dublin-III-Verordening. De Raad stelt immers vast dat uit het administratief dossier blijkt dat Nederland de overdracht van de verzoekende partij (in het kader van de Terugkeerrichtlijn) heeft aanvaard en dat een terugkeer naar het land van herkomst van de verzoekende partij ten gevolge van de thans bestreden beslissing hoe dan ook niet langer aan de orde was. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens door de overdracht aan Nederland werd uitgevoerd. De verzoekende partij wordt aldus niet langer benadeeld door dit bevel en de nietigverklaring ervan kan haar geen voordeel meer opleveren. De verzoekende partij verklaarde op 2 augustus 2018 bovendien zelf ook uitdrukkelijk dat zij zo snel mogelijk naar Nederland wenste terug te keren, zodat niet valt in te zien op welke manier zij hoe dan ook nog benadeeld zou kunnen zijn door de bestreden beslissing, nu zij daadwerkelijk aan Nederland is overgedragen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij ook zelf aan dat zij geen belang heeft.

De verzoekende partij beschikt niet langer over het rechtens vereiste belang bij haar beroep gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, zodat dit beroep in deze mate niet ontvankelijk is.

3.2.3 Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE